

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Szepelak

Sędziowie SSO Ewa Kilczewska

SSR del. do SO Magdalena Sroka – Barwińska (spr.)

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Tomasza Fedyka

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy **Ł. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W.

z dnia 23 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 459/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VIIK 459/13 Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W. uznał oskarżonego Ł. P. za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2013 r. w P. znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie wynik – 0,83 mg/l, II badanie wynik 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym opisanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo określone w art. 178 a par 1 kk prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) o sygn. akt II K 1044/10 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie o sygn. akt II K 557/10, tj. o czyn z art. 178 a par. 4 kk i za to na podstawie 178a par.4 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 par. 2 kk i orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości oskarżony zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego, a to polegających na nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność poczytalności oskarżonego, pomimo tego że oskarżony ukończył szkołę specjalną, jest osobą niepełnosprawną intelektualnie z powodów natury psychicznej, a nadto w dniu 30 września 2012 r. doznał poważnych obrażeń głowy w wyniku wypadku komunikacyjnego i transportowany był śmigłowcem do szpitala, gdzie przebywał przez okres ok. 2 tygodni. Nadto zarzucił wyrokowi rażącą surowość wymierzonej kary w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo tego, że po wspomnianym wyżej wypadku

oskarżony stał się osobą niepełnosprawną a leczenie jego dolnej kończyny trwa do chwili obecnej. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Do apelacji dołączył świadectwo ukończenia szkoły zawodowej z 10 czerwca 2009 r., kartę informacyjną leczenia szpitalnego z dnia 12.10.2012 r., świadectwo pracy z dnia 25 marca 2014 r., orzeczenie kwalifikacyjne do kształcenia specjalnego z dnia 26 maja 1998 r., orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego z dnia 31 stycznia 2006 r.. Nadto w trakcie rozprawy apelacyjnej do sprawy wstąpił obrońca oskarżonego z wyboru, który podtrzymał wywodzoną przez oskarżonego apelację, a nadto załączył do akt sprawy kartę leczenia szpitalnego z dnia 28 marca 2014 r. i zaświadczenie lekarskie z dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego i oskarżonego nie zasługuje uwzględnieniu.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i rzetelny nie naruszając zasad określonych w art. 7 kpk. W oparciu o tak zgromadzony materiał dowodowy tenże Sąd wydał prawidłowy wyrok.

Wbrew zarzutom apelacji, żadna z wypowiedzi oskarżonego nie ujawniła zarówno w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym jak i w trakcie rozprawy odwoławczej, uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w czasie postępowania - w rozumieniu art. 79 § 1 pkt. 3 kpk w zw. z 3 k.p.k. Oskarżony był uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 178 a par. 1 kk (karta karna - k. 11, wyroki, k. 15, 16). Oba wyżej wymienione wyroki skazujące oskarżonego nie zawierają skazania w warunkach art. 31 § 2 k.k. i nie wymieniają tego przepisu jako podstawy prawnej skazania. Podobnie i w niniejszej sprawie oskarżony stanął pod zarzutem jazdy samochodem pod wpływem alkoholu. Rodzaj zarzucanego w niniejszej sprawie czynu nie skłaniał do snucia wątpliwości, co do poczytalności oskarżonego w chwili jego popełnienia. Oskarżony w trakcie toczącego się przeciwko niemu przed Sadem Rejonowym postępowania ani razu nie wspomniął o istnieniu takich wątpliwości. Słuchany pierwszy raz w sprawie w trakcie postępowania przygotowawczego, gdzie de facto nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, a winą obarczył swojego brata, wyraźnie podał, iż „nie był leczony psychiatrycznie i odwykowo, narkotyków nie zażywa, stan zdrowia dobry, ale jest po operacji nogi prawej, która się nie zrasta po złamaniu, urazów głowy nie doznał” (k. 8). Kolejne wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym potwierdzają wcześniejsze jego oświadczenie w zakresie stanu zdrowia (k. 28). Nadto podał, że jest zatrudniony jako ślusarz, zaś służbę wojskową ma uregulowaną. Słuchany przed Sądem oskarżony nie wykazał również żadnej wątpliwości, co do stanu jego poczytalności, wniósł jedynie o warunkowe zawieszenie wykonania mu kary.

Po raz pierwszy oskarżony wskazał na istnienie wątpliwości co do jego poczytalności po wydaniu wyroku w sprawie, a mianowicie w zarzutach swojej apelacji.

Analiza dokumentów dołączonych do niej, jak i następnie w trakcie postępowania odwoławczego nie uzasadnia stanowiska oskarżonego oraz jego obrońcy, co do zaistnienia wątpliwości, w zakresie jego poczytalności. Oskarżony pracuje, rozumie normy społeczne, które nagminnie łamie, natomiast przedłożone przez niego zaświadczenia do apelacji, które dołączył, tj. świadectwo ukończenia szkoły zawodowej z 10 czerwca 2009 r., karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 12.10.2012 r., świadectwo pracy z dnia 25 marca 2014 r., orzeczenie kwalifikacyjne do kształcenia specjalnego z dnia 26 maja 1998 r., orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego z dnia 31 stycznia 2006 r. pozostają bez znaczenia dla oceny jego poczytalności w chwili popełnienia czynu.

Nadto w trakcie rozprawy apelacyjnej do sprawy wstąpił obrońca oskarżonego z wyboru, który podtrzymał wywodzoną przez oskarżonego apelację, a nadto załączył do akt sprawy kartę leczenia szpitalnego z dnia 28 marca 2014 r. i zaświadczenie lekarskie z dnia 27 sierpnia 2014 r. Dokumenty te nie wskazują na niepoczytalność oskarżonego, a jedynie na pewne nieprawidłowości w jego rozwoju w okresie szkolnym (tj. kłopoty z nauką, koncentracją, etc.). W orzeczeniu z dnia 26 maja 1998 r. nie stwierdza się u oskarżonego odchyień od normy. Stwierdzono natomiast badaniem psychologicznym upośledzenie w stopniu lekkim, co uzasadnia jego trudności w uczeniu się. W kolejnym

orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego stwierdza się jedynie duże trudności z przyswajaniem i utrwalaniem podstaw programowych.

Uszkodzenia w zakresie głowy stanowią kolejny zarzut podniesiony przez oskarżonego i jego obrońcę. Zgłoszony on został również po wydaniu wyroku w sprawie. Z załączonej do akt sprawy karty informacyjnej z dnia 12.10.2012 r. wskazującej na obrażenia jakich miał doznać w wyniku owego wypadku oskarżony, nie zawierają informacji, aby doszło do obrażeń w obrębie mózgu. Większość z tych obrażeń dotyczy okolicy miednicy oraz podudzia, a także okolic oczodołu i szczęki. W badaniu TK głowy nie stwierdzono zmian w strukturach anatomicznych mózgowia.

Odnosząc się do nieuwzględnionej części apelacji w zakresie kary Sąd Odwoławczy nie podzielił poglądu skarżącego do niewspółmierności orzeczenia o karze w zakresie wyroku Sądu Rejonowego i orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kara tak orzeczona w ocenie Sądu Odwoławczego nie jest rażąco surowa i niewspółmierna. Przy wymiarze tejże kary Sąd Rejonowy miał na uwadze przesłanki z art. 69 kk, z którego treści wynika, że Sąd karę może warunkowo zawiesić tylko w uzasadnionych wypadkach.

Oskarżony był uprzednio karany za czyny podobne, wiedział jakie konsekwencje pociąga za sobą jazda w stanie nietrzeźwym. Oskarżony w pełni zignorował wcześniejsze ostrzeżenie w postaci wyroków skazujących, nie wyciągnął żadnych wniosków z uprzednich konsekwencji w postaci wyroku skazującego i swoim zachowaniem pokazał, iż z wyroków Sądu niewiele sobie robi.

Dlatego też w jego przypadku nie można mówić o dobrodziejstwie warunkowego zawieszenia kary, bowiem żaden uzasadniony wypadek w stosunku do niego nie zachodzi. Zarówno wiek młody sprawcy jak i jego aktualny stan zdrowia nie może skutkować zawieszeniem warunkowym orzeczonej wobec niego kary. Te okoliczności istnieją bowiem niezmiennie od chwili, gdy oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Kara za popełniony czyn ma oddziaływać nie tylko prewencyjnie na sprawcę, ale i ogólnie na społeczeństwo, w tym również środowisko, w którym zamieszkuje oskarżony. Warunkowe zawieszenie wykonania kary w przypadku trzykrotnej jazdy w stanie nietrzeźwym byłaby karą negatywnie oddziaływująca na społeczeństwo i sprzeczną nadto z zasadami prewencji ogólnej.

Również orzeczony środek karny ma na celu zapobiegawcze oddziaływanie na oskarżonego poprzez odebranie mu uprawnień do poruszania się pojazdami mechanicznymi i wyeliminowanie go z ruchu jako kierującego.

Mając na uwadze wszystkie okoliczności rozpoznawanej sprawy doszedł do przekonania, iż wyrok Sądu Rejonowego należy utrzymać w całości mocy, albowiem zawarte w nim orzeczenia odnośnie kary jak i środka karnego, a nadto orzeczenie w zakresie kosztów postępowania są zgodne z literą prawa.

Jednocześnie Sąd II instancji zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze jego aktualną sytuację materialną i rodzinną.